

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 145.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939513136/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

noget, den ikke veed iforveien, thi jeg har selv faaer min Kundskab fra Andre!» «Og Du takker Gud, at Du ingen Skjoldmø er, tilstaae det kun – jeg læser dog Sandheden i dit Øie!» vedblev Viggo. «Ja – jeg vil heller beskyttes af Heltens Skjold og flætte Seierskrandsen til ham!» svarede hun, idet hun saae paa ham med funklende Øine og rødrende Kinder. Men hendes Ord gjorde et smerteligt Indtryk paa Viggo. Jo dybere han saae ind i denne rene og kjærlighedsfulde Sjæl, jo klarere hendes Hengivenhed og Tillid rebede sig i hvert Ord og Blik, desto heftigere blev hans indre Uro. Hvor nær hun end stod ham, hvor udelukkende hun end hengav Sjæl og Hjerte til ham – var han dog ikke tryk i Besiddelsen. Han var tilmode som den, der drømmer om den høieste Lyksalighed – men veed, at det er en Drøm, og derfor paa eengang søger at fastholde den og frygter for at vækkes. Minona mærkede ikke hans Uro, hun var sikker i Følelsen af sin egen Kjærlighed og den ubevidste Lyksalighed over hans – men hun spurgte ikke sig selv af hvilken Natur denne Kjærlighed var. Det var hende nok at Viggo holdt af hende for hendes egen Skyld, ikke fordi hun var hans Søster, og hun var altfor riig i det Nærværende, til at tænke paa Fremtiden. Viggo hørte hende jo til – de vare forenede ogsaa i Verdens Øine – og hun troede ikke paa anden Adskillelse end Døden.

Men skjøndt de kun levede i hinanden og med hinanden, skjøndt intet kunde være mere tillidsfuldt og ubegrændset end Minonas aandelige Hengivelse, og den lidenskabelige Æmhed, hvormed Viggo opfattede og besvarede den, antog deres Omgang aldrig den Fortrolighed, som characteriserer en Broders Forhold til hans Søster. De stode hverandre paa engang for nær og for fjernt dertil! – Der var en ridderlig Hylding, en ærbødig Opmærksomhed i Viggos Væsen, som Fræmmede tidt antog for Kulde. «Der bliver dog aldrig noget naturligt Forhold imellem de to Søkende!» sagde Folk med en vigtig Mine. Men Helene smilte – hun havde aldrig seet »sit Barn« saa lykkeligt, som nu. Virginie var den eneste, hvem en indre Uro ved Synet af Viggo og Minona, lod aue den Følelse, der endnu ikke var dem selv bevidst. Hun bebreidede sig sin Frygt som en afskyelig Mistanke; men hvergang hun var sammen med dem igjen, voksede den. Det var langt fra at Viggo beskjeftigede sig udelukkende med sin Søster – tvertimod, han talte mere med de andre

Tilstedeværende end med hende; men Virginie kunde see, hvorledes Lyden af Minonas Stemme langt borte satte ham i Bevægelse, hvorledes hans Øine hemmeligt fulgte hende, hvorledes han skiftede Farve, naar hun uventet nærmede sig ham. Og naar hun selv talte med ham, følte hun, at hans Sjæl og Aand var fraværende, om det end lykkedes ham at fængsle sin Opmærksomhed til Samtalens Gienstand. Hun blev betagen af en trykkende Angst, naar hun saaledes saae sin Anelse bekræftet. Næste Gang, hun traf sammen med sin Barndomsven, bestræbte hun sig uvilkaarligt for at fængsle ham – om ikke til Samtalen saa til hende selv. Det var et ubevidst Coquetterie, der virkelig gav den elskværdige Pige en ny Ynde, selv i Viggos Øine; men hun kunde ikke tage fejl af den store Forskjel paa den Venlighed, hvormed han kom hende imøde, og den Lidenskab, hvormed han tilbød Minona i sine hemmeligste Tanker. For første Gang sneg en Følelse af Bitterhed sig ind i Virginies rene Sjæl, – og det mod en Veninde, som hun elskede saa høit! – for første Gang begræd hun sin egen Mangel paa det Tryllerie, hvormed Minona havde fængslet Viggo. Men langt stærkere end Skinsygen var hendes Frygt for *dem* – og den nagende Smerte ved Tanken om deres Fremtid.

En Dag da Viggo og Minona stod sammen paa en Høi ved Udkanten af Skoven, hvor det smukke Sommerlandskab laae udbredt for dem med Stranden til Baggrund, udbød hun, idet hun saae sig om: »Hvor denne Sommer er smuk! det forekommer mig, som om det aldrig før havde været mere end Foraar. Nu er den fagre Tid kommet, jeg ventede' saalænge!« Viggo besvarede det straalende Blik, hvormed hun saae op til ham, med et vemodigt Smil, idet han svarede: »Ja, Sommeren er en fager Tid! I Naturen, men ogsaa kun der, svarer Opfyldelsen til Løftet.« »Ogsaa i Menneskenaturen! troer Du at Løftet i vor egen Sjæl vilde have den store Magt til at lykksaliggjøre, hvis Opfyldelsen ikke var nær og sikker?« – Viggo var usædvanlig mærk stemt; han betragtede Minona med en uforklarlig Smerte. »Du lever endnu kun i Idealet!« sagde han, »i Virkeligheden er der saamegen – Skuffelse!«